

jemníků mělo býti nařízeno též tehdy, když se sporem nevymáhá nájemné, nýbrž jde o úplatu za užívání bytu v domě, podléhajícím ochraně nájemníků — třeba se bytu užívalo z jiného důvodu. Předpis §u 25 zákona o ochraně nájemníků je předpisem výjimečným a nelze ho obdobně rozšiřovati i na poměry, kde se nejedná o sporné nájemné, nýbrž o náhradu za jinaké užívání bytu (zejména bezdůvodné užívání). Při určení náhrady za takové užívání mohou býti rozhodna jiná hlediska než-li při určení nájemného. Výtka, že rekursní soud neměl se spokojiti s tvrzením žalobkyně, že užívání je bezdůvodné, a měl přihlédnouti i k tvrzení žalovaných, že užívají bytu z důvodu nájmu, není odůvodněna proto, že v tomto sporu jedná se jen o to, zda žalovaní užívají bytu beze všeho důvodu, jen o t e n t o důvod je žaloba opřena, a právem tedy soudí rekursní soud, že žaloba n a t e n t o důvod omezená by musila býti zamítnuta, kdyby se objevilo, že žalovaní neužívali bytu bezdůvodně, aniž by bylo třeba spor přerušiti dle §u 25 zákona o ochraně nájemníků. To by přicházelo v úvahu teprve, kdyby žalobkyně změnila žalobní důvod za podmínek §u 235 c. ř. s.

Čís. 6666.

Ustanovení poslední vůle, jímž zakázán dědici prodej zděděného majetku na osoby, jež nejsou určitého (římsko-katolického) vyznání, nepřičí se právnímu řádu aniž dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 405/26.)

Zůstavitelka Anna K-ová ve své poslední vůli ze dne 4. dubna 1926, kterou dědic Julius K. uznal za pravou a platnou, ustanovila mimo jiné výslovně: »V případě, že by dědic (Julius K.) snad předčasně zemřel, případně pak celý můj majetek mému pozůstalému manželovi Janu K-ovi. Rovněž zavazuji dědice Julia K-a, kdyby snad majetek můj chtěl prodati, by byl za odhadní cenu prodán buďto mému manželovi anebo, kdyby můj manžel zemřel, by byl prodán jedině kupiteli vyznání římsko-katolického.« Návrh dědice Julia K-a, aby do odevzdací listiny o pozůstalosti po Anně K-ové pojat byl dodatek, že odpadá v ní poznámka omezení vlastnického práva Julia K-a a co do volné dispozice toho obsahu, že dědic Julius K. nesmí zděděné nemovitosti převést na nekatolíka právním jednáním mezi živými ani pro případ smrti, p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl. D ů v o d y: Podle ustanovení poslední vůle bylo poято do odevzdací listiny po Anně K-ové, dnes již pravoplatné, ustanovení poslední vůle Anny K-ové a v jejím důsledku poznamenání obmezení práva vlastnického co do volné dispozice toho obsahu, že dědic Julius K. nesmí zděděné nemovitosti převést na nekatolíka právním jednáním mezi živými ani pro případ smrti. Soud není oprávněn na výslovném ustanovení platné poslední vůle Anny K-ové něco měniti, naopak má povinnost dbáti na splnění její poslední vůle. Ustanovení tohoto obmezení nepřičí se též právnímu řádu ani dobrému mravu. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Poukazuje se na dů-

vody prvního soudu. K vývodům stížnosti se podotýká: Domníval-li se stěžovatel, že ustanovení závěti, obsahující zákaz prodeje zděděných nemovitostí na nekatolíka, přičí se právnímu řádu a dobrému mravu, měl to uplatňovati v řízení pozůstalostním. To se nestalo a nyní, když s jeho souhlasem dle závěti byla pozůstalost projednána a odevzdací listina moci práva nabyta, nelze již na věci nic měniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest podán podle §u 16 nesp. říz. Stěžovatel neuvádí sice výslovně, který ze tří důvodů, tímto předpisem zákona připuštěných, uplatňuje, ale z vývodů dovolacího rekursu jest patrné, že míní jen zřejmou nezákonnost. Nejvyšší soud přezkoumaj napadená usnesení s hlediska §u 16 nesp. říz., zřejmé nezákonnosti v nich neshledal. Nelze tvrditi, že se ono ustanovení poslední vůle, o které jde, totiž zákaz zcizení zděděného majetku na osoby, jež nejsou vyznání římsko-katolického, přičí právnímu řádu (§ 355 obč. zák.) a dobrým mravům. Je-li zákaz zcizení vůbec podle právního řádu přípustný, nelze z platnosti vylučovati ani zákaz naznačeného obsahu. Příslušný názor nižších soudů a právní důsledky z něho odvozené obstojí tudíž před zákonem.

Čís. 6667.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Do usnesení, jímž byl ustanoven zatímní podpůrce (§ 8 nař.), jest rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 406/26).

S o u d p r v é stolice zřídil podle §u 8 řádu o zbavení svéprávnosti Josefu F-ovi prozatimního podpůrce. R e k u r s n í s o u d »nedal stížnosti Josefa F-a místa a napadené usnesení potvrdil.« D ů v o d y: V § 49 cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. jest výslovně uvedeno, ve kterých případech v řízení o zbavení svéprávnosti rekurs jest přípustným; ustanovení prozatimního podpůrce mezi těmito případy vypočteno není; bylo tudíž rekurs Josefa F-a jako nepřipustný odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu, správně rekursu, vyhověl, napadené usnesení zrušil a uložil soudu druhé stolice, by bez ohledu na vyslovený důvod odmítnutí vyřídil po zákonu stížnost do napadeného usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Rekursní soud vyslovil, že »nedává místa stížnosti Josefa F-a a potvrzuje usnesení v odpor vzaté.« Z odůvodnění jeho usnesení však vy-